

Chambre des Représentants.

SÉANCE DU 21 MARS 1912.

Projet de loi approuvant le Protocole du 17 mars 1912, concernant
la prorogation de l'Union internationale des sucres ⁽¹⁾.

RAPPORT

FAIT, AU NOM DE LA COMMISSION ⁽²⁾, PAR M. ROSSEEUW.

MESSIEURS,

Le projet de loi qui nous est soumis a été adopté à l'unanimité des cinq membres composant la Commission spéciale nommée pour en faire l'examen.

Ce projet de loi approuve l'accord établi le 17 mars dernier entre tous les pays faisant partie de l'Union internationale des sucres.

En vertu de cet accord, la Russie est autorisée à augmenter pour l'année courante et pour les deux années suivantes le contingent de son exportation dans les pays faisant partie de la Convention.

La durée de cette dernière est prorogée de cinq années, ce qui en reporte l'expiration au 1er septembre 1918.

L'Italie et la Grande-Bretagne, tout en donnant leur adhésion à la faculté accordée à la Russie d'augmenter son exportation dans les limites prédites, se sont réservé d'user du délai imparti par la Convention encore en vigueur, pour donner leur assentiment à la prorogation du terme de celle-ci.

Les pays qui font partie de l'Union internationale des sucres désirent vivement qu'aucune défection ne se produise parmi eux au moment du renouvellement de la Convention. Bien que chaque État avait le droit

(1) Projet de loi, n° 140.

(2) La Commission était composée de MM. LIEBAERT, *président*, GIROUL, MELOT, WAUTERS, et ROSSEEUW.

de réserver sa décision pour l'avenir jusqu'à l'échéance normale du 1er septembre 1912, deux pays seulement ont fait usage de cette faculté : la Grande-Bretagne et l'Italie; tous les autres se sont liés dès à présent lorsqu'ils ont eu l'assurance que la Russie se contenterait de son contingent normal de 200,000 tonnes, sauf à obtenir immédiatement une exportation extraordinaire.

Il est à remarquer que la Grande-Bretagne et l'Italie ne sont pas au nombre des pays dont la présence est indispensable pour que l'Union se renouvelle. Ces pays sont, en effet, l'Allemagne, l'Autriche-Hongrie, la Belgique, la France, les Pays-Bas et la Russie. L'Union continuerait donc même si l'Angleterre et l'Italie ne se liaient pas pour un nouveau terme de cinq ans.

En ce qui concerne l'Italie, la position qui lui avait été faite dans la Convention (art. 6) prouve que l'on a peu à redouter de sa concurrence au point de vue de l'exportation.

Quant à l'Angleterre, elle ne produit pas de sucre. Si elle reste dans l'Union, elle devra, sous une forme ou l'autre, prêter son concours pour assurer l'exécution de la Convention. Pendant la première période conventionnelle qui a suivi 1902, elle a pénalisé les sucres primés; pendant la seconde période, actuellement en cours, elle a supprimé la pénalisation, mais s'est engagée à ne pas laisser exporter vers les pays de l'Union les sucres primés après raffinage.

Dans le cas où l'Angleterre se retirerait définitivement de l'Union, il appartiendrait aux autres États contractants d'aviser aux mesures qui seraient à prendre pour se protéger contre l'introduction sur leur territoire des sucres primés de toute nature de provenance anglaise. Tous les efforts tendront à ce que cette éventualité ne se réalise pas.

La Commission estime que le maintien de la Convention dans les conditions dans lesquelles elle a été renouvelée constitue un véritable bienfait pour notre pays.

En effet, elle consacre une nouvelle application du principe du libre échange, principe précieux surtout pour un pays qui doit vivre d'exportation.

Elle permet à l'industrie sucrière de continuer à payer des prix rémunérateurs pour la culture de la betterave.

Enfin elle tient compte à la fois, et dans une juste mesure, du déficit de la production sucrière, pendant la dernière campagne, en Belgique et dans tous les pays du centre de l'Europe, en même temps que de l'excès de la production obtenue en Russie pendant la même période, assurant ainsi la consommation publique contre la hausse onéreuse d'une denrée de jour en jour mieux appréciée dans l'alimentation populaire.

Le Rapporteur,
L. ROSSEUW.

Le Président,
JUL. LIEBAERT.

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

VERGADERING VAN 21 MAART 1912.

Wetsontwerp tot goedkeuring van het Protokol van 17 Maart 1912 betreffende de verlenging van den Internationalen Bond, ingesteld door de Suikerovereenkomst ⁽¹⁾.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE ⁽²⁾ UITGEBRACHT DOOR DEN HEER **ROSSEEUW**.

MIJNE HEEREN,

Het ons voorgelegd wetsontwerp werd eenparig goedgekeurd door de vijf leden die de Bijzondere Commissie van onderzoek uitmaakten.

Dit wetsontwerp houdt goedkeuring van de Overeenkomst, op 17 Maart jongstleden gesloten tusschen al de landen welke deel uitmaken van den Internationalen Suikerbond.

Krachtens deze Overeenkomst wordt Rusland gemachtigd, voor het loopend jaar en voor de twee volgende jaren zijn uitvoer-contingent te vermeerderen naar de landen welke deel uitmaken van de Overeenkomst.

De duur van deze Overeenkomst wordt met vijf jaren verlengd, zoodat zij zal eindigen op 1 September 1918.

Ofschoon Italië en Groot-Britannië de machtiging goedkeuren, welke aan Rusland wordt verleend om zijn uitvoer binnen deze palen te vermeerderen, hebben beide landen zich het recht voorbehouden, den door de nog van

(1) Wetsontwerp, n° 140.

(2) De Commissie was samengesteld uit de heeren LIEBAERT, voorzitter, GIROUL, MELOT, WAUTERS en ROSSEEUW.

kracht zijnde Overeenkomst bewilligden termijn te benuttigen, alvorens tot hare verlenging toe te treden.

De landen, welke bij den Internationalen Suikerbond zijn aangesloten, verlangen ten zeerste dat geen enkel onder hen zich terugtrekke, wanneer de Overeenkomst moet worden hernieuwd. Ofschoon elke Staat het recht had zijne beslissing voor te behouden tot op den gestelden vervaldag, zijnde 1 September 1912, hebben slechts twee landen, namelijk Groot-Britannië en Italië, van dit recht gebruik gemaakt; zoodra zij de verzekering hadden dat Rusland zich zou tevreden stellen met zijn gewoon contingent van 200,000 ton, hebben al de overige landen onverwijld hunne toetreding verleend, mits zij onmiddellijk een bijzonderen uitvoer bekomen.

Er valt op te merken dat Groot-Britannië en Italië niet gerekend zijn onder de landen wier aanwezigheid tot het hernieuwen van den Bond onontbeerlijk is. Deze landen zijn, inderdaad, Duitschland, Oostenrijk-Hongarije, België, Frankrijk, Nederland en Rusland. De Overeenkomst zou dus voortbestaan zelfs dan wanneer Engeland en Italië zich niet voor een nieuwen termijn van vijf jaren verbonden.

Het blijkt uit den stand welken Italië in de Overeenkomst (art. 5) bekleedt, dat zijne mededinging op het gebied van den uitvoer weinig te duchten is.

Engeland, van zijnen kant, brengt geene suiker voort. Indien het bij den Bond aangesloten blijft, dan zal het, op de eene of andere wijze, zijne medewerking moeten verleen en om de uitvoering der Overeenkomst te verzekeren. Na 1902, gedurende het eerste tijdperk der Overeenkomst, heeft Engeland de geprimeerde suiker door middel van straffen geregeld; gedurende het tweede, thans in loop zijnde tijdperk heeft het de strafregeling afgeschaft, doch zich verbonden de geprimeerde suiker na raffinering niet te laten uitvoeren naar de landen die bij den Bond zijn aangesloten.

Moest Engeland voorgoed uit den Bond treden, dan zouden de andere contracteerende Staten de noodige maatregelen moeten nemen om zich te beschermen tegen den invoer, op hun grondgebied, van allerhande uit Engeland herkomstig geprimeerde suiker. Opdat zulks niet zou gebeuren, zullen alle krachten moeten samengespannen worden.

De Commissie is van oordeel, dat het voor ons land eene wezenlijke weldaad is, de Overeenkomst onder de hernieuwde voorwaarden te behouden.

Inderdaad, het beginsel van den vrijhandel vindt er eene nieuwe toepassing, beginsel dat vooral kostbaar is voor een land dat leven moet van den uitvoer.

De suikernijverheid kan daardoor voortgaan, de beetwortelteelt op winstgevende wijze te vergelden.

Eindelijk houdt de Overeenkomst in billijke mate rekening én met de ontoereikendheid der suikervoortbrenging in België en in de overige landen

van Midden-Europa, tijdens den laatsten zomer, én met de overvoortbrenging in Rusland gedurende hetzelfde tijdstip; aldus wordt het openbaar verbruik verzekerd tegen de bezwarende prijsverhooging van een door het volk meer en meer gewaardeerd voedingsmiddel.

De Verslaggever,

D. ROSSEEUW.

De Voorzitter,

JUL. LIEBAERT.

